

Propovednik

¹ Rijeèi propovjednika sina Davidova cara u Jerusalimu. ² Taština nad taštinama, veli propovjednik, taština nad taštinama, sve je taština. ³ Kaka je korist èovjeku od svega truda njegova, kojim se trudi pod suncem? ⁴ Naraštaj jedan odlazi i drugi dolazi, a zemlja stoji uvijek. ⁵ Sunce izlazi i zalazi, i opet hiti na mjesto svoje odakle izlazi. ⁶ Vjetar ide na jug i obræe se na sjever: ide jednako obræuæi se, i u obrtanju svom vraæa se. ⁷ Sve rijeke teku u more, i more se ne prepunja; odakle teku rijeke, onamo se vraæaju da opet teku. ⁸ Sve je muèno, da èovjek ne može iskazati; oko se ne može nagledati, niti se uho može naslušati. ⁹ Što je bilo to æe biti, što se èinilo to æe se èiniti, i nema ništa novo pod suncem. ¹⁰ Ima li što za što bi ko rekao: vidi, to je novo? Veæ je bilo za vijekova koji su bili prije nas. ¹¹ Ne pominje se što je prije bilo; ni ono što æe poslije biti neæe se pominjati u onijeh koji æe poslije nastati. ¹² Ja propovjednik bijah car nad Izrailjem u Jerusalimu; ¹³ I upravih srce svoje da tražim i razberem mudrošæu sve što biva pod nebom; taj muèni posao dade Bog sinovima ljudskim da se muèe oko njega. ¹⁴ Vidjeh sve što biva pod suncem, i gle, sve je taština i muka duhu. ¹⁵ Što je krivo ne može se ispraviti, i nedostaci ne mogu se izbrojiti. ¹⁶ Ja rekoh u srcu svom govoreæi: evo, ja postah

velik, i pretekoh mudrošæu sve koji biše prije mene u Jerusalimu, i srce moje vidje mnogo mudrosti i znanja. ¹⁷ I upravih srce svoje da poznam mudrost i da poznam bezumlje i ludost; pa doznah da je i to muka duhu. ¹⁸ Jer gdje je mnogo mudrosti, mnogo je brige, i ko umnožava znanje, umnožava muku.

2

¹ Ja rekoh u srcu svom: daj da te okušam veseljem; uživaj dobra. Ali gle, i to bješe taština. ² Smijehu rekoh: luduješ; i veselju: šta to radiš? ³ Razmišljah u srcu svom da puštam tijelo svoje na piæe, i srcem svojim upravljajuæi mudro da se držim ludosti dokle ne vidim šta bi dobro bilo sinovima ljudskim da èine pod nebom dok su živi. ⁴ Velika djela uèinih: sazidah sebi kuæe, nasadih sebi vinograde; ⁵ Naèinih sebi vrtove i voænjacke, i nasadih u njima svakojakih drveta rodnijeh; ⁶ Naèinih sebi jezera vodena da zaljevam iz njih šumu gdje rastu drveta; ⁷ Nabavih sebi sluga i sluškinja, i imah sluga rođenijeh u kuæi mojoj; i imah goveda i ovaca više od svijeh koji biše prije mene u Jerusalimu; ⁸ Također nakupih sebi srebra i zlata i zaklada od careva i zemalja; nabavih sebi pjevaèa i pjevaèica i milina ljudskih, i sprava muzièkih svakojakih. ⁹ I tako postah veæi i silniji od svijeh koji biše prije mene u Jerusalimu; i mudrost moja osta sa mnom. ¹⁰ I što god željahu oèi moje, ne branjah im niti ukraævih srcu svojemu kakoga veselja, nego se srce moje veseljaše sa svakoga truda mojega, i to mi bijaše dio od

svakoga truda mojega. ¹¹ A kad pogledah na sva djela svoja što uradiše ruke moje, i na trud kojim se trudih da uradim, gle, sve bješe taština i muka duhu, i nema koristi pod suncem. ¹² Tada se obratih da vidim mudrost i ludost i bezumlje, jer šta bi èinio èovjek koji bi nastao poslije cara? što je veæ uèinjeno. ¹³ I vidjeh da je bolja mudrost od ludosti, kao što je bolja svjetlost od mraka. ¹⁴ Mudri ima oèi u glavi, a bezumni ide po mraku; ali takoðer doznah da jednako biva svjema. ¹⁵ Zato rekoh u srcu svom: meni æe biti kao bezumniku što biva; šta æe mi dakle pomoæi što sam mudar? I rekoh u srcu svom: i to je taština. ¹⁶ Jer se neæe spominjati mudarac kao ni bezumnik do vijeka; jer što sada jest, sve se zaboravlja poslije, i mudarac umire kao i bezumnik. ¹⁷ Zato mi omrze život, jer mi nije milo što biva pod suncem, jer je sve taština i muka duhu. ¹⁸ I omrze mi sav trud moj oko kojega se trudih pod suncem, jer æu ga ostaviti èovjeku koji æe nastati nakon mene. ¹⁹ I ko zna hoæe li biti mudar ili lud? i opet æe biti gospodar od svega truda mojega oko kojega se trudih i mudrovah pod suncem. I to je taština. ²⁰ Zato doðoh na to da mi srce izgubi nadanje o svakom trudu oko kojega se trudih pod suncem. ²¹ Jer ima ljudi koji se trude mudro i razumno i pravo, pa to ostavljaju u dio drugome koji se nije trudio oko toga. I to je taština i veliko zlo. ²² Jer šta ima èovjek od svega truda svoga i od muke srca svoga, koju podnosi pod suncem? ²³ Jer su svi dani njegovi muka a poslovi njegovi briga; ni

noæu se ne odmara srce njegovo. I to je taština. ²⁴ Nije li dakle dobro èovjeku da jede i pije i da gleda da mu je duši dobro od truda njegova? Ja vidjeh i to da je iz ruke Božije. ²⁵ Jer ko je jeo i uživao više nego ja? ²⁶ Jer èovjeku koji mu je po volji daje mudrost i razum i radost, a grješniku daje muku da sabira i skuplja da da onome koji je po volji Bogu. I to je taština i muka duhu.

3

¹ Svemu ima vrijeme, i svakom poslu pod nebom ima vrijeme. ² Ima vrijeme kad se raða, i vrijeme kad se umire; vrijeme kad se sadi, i vrijeme kad se èupa posaðeno; ³ Vrijeme kad se ubija, i vrijeme kad se iscjeljuje; vrijeme kad se razvaljuje, i vrijeme kad se gradi. ⁴ Vrijeme plaèu i vrijeme smijehu; vrijeme ridanju i vrijeme igranju; ⁵ Vrijeme kad se razmeæe kamenje, i vrijeme kad se skuplja kamenje; vrijeme kad se grli, i vrijeme kad se ostavlja grljenje; ⁶ Vrijeme kad se teèe, i vrijeme kad se gubi; vrijeme kad se èuva, i vrijeme kad se baca; ⁷ Vrijeme kad se dere, i vrijeme kad se sašiva; vrijeme kad se muèi, i vrijeme kad se govori; ⁸ Vrijeme kad se ljubi, i vrijeme kad se mrzi; vrijeme ratu i vrijeme miru. ⁹ Kaka je korist onome koji radi od onoga oko èega se trudi? ¹⁰ Vidio sam poslove koje je Bog dao sinovima ljudskim da se muèe oko njih. ¹¹ Sve je uèinio da je lijepo u svoje vrijeme, i svijet metnuo im je u srce, ali da ne može èovjek dokuèiti djela koja Bog tvori, ni poèetka ni kraja. ¹² Doznah da nema ništa bolje

za njih nego da se vesele i èine dobro za života svoga. ¹³ I kad svaki èovjek jede i pije i uživa dobra od svakoga truda svojega, to je dar Božji. ¹⁴ Doznah da što god tvori Bog ono traje dovijeka, ne može mu se ništa dodati niti se od toga može što oduzeti; i Bog tvori da bi ga se bojali. ¹⁵ Što je bilo to je sada, i što æe biti to je veæ bilo; jer Bog povraæa što je prošlo. ¹⁶ Još vidjeh pod suncem gdje je mjesto suda bezbožnost i mjesto pravde bezbožnost. ¹⁷ I rekoh u srcu svom: Bog æe suditi pravedniku i bezbožniku; jer ima vrijeme svemu i svakom poslu. ¹⁸ Rekoh u srcu svom za sinove ljudske da im je Bog pokazao da vide da su kao stoka. ¹⁹ Jer što biva sinovima ljudskim to biva i stoci, jednako im biva; kako gine ona tako ginu i oni, i svi imaju isti duh; i èovjek ništa nije bolji od stoke, jer je sve taština. ²⁰ Sve ide na jedno mjesto; sve je od praha i sve se vraæa u prah. ²¹ Ko zna da duh sinova ljudskih ide gore, a duh stoke da ide dolje pod zemlju? ²² Zato vidjeh da ništa nema bolje èovjeku nego da se veseli onijem što radi, jer mu je to dio; jer ko æe ga dovesti da vidi što æe biti poslije njega?

4

¹ Opet vidjeh sve nepravde koje se èine pod suncem, i gle, suze onijeh kojima se èini nepravda, i nemaju ko bi ih potješio ni snage da se izbave iz ruku onijeh koji im èine nepravdu; nemaju nikoga da ih potješio. ² Zato hvalih mrtve koji veæ pomriješio više nego žive koji još žive. ³ Ali je bolji i od jednijeh i od drugih onaj

koji još nije postao, koji nije vidio zla što biva pod suncem. ⁴ Jer vidjeh svaki trud i svako dobro djelo da od njega biva zavist èovjeku od bližnjega njegovu. I to je taština i muka duhu. ⁵ Bezumnik sklapa ruke svoje, i jede svoje tijelo. ⁶ Bolja je jedna grst u miru nego obje grsti s trudom i mukom u duhu. ⁷ Opet vidjeh taštinu pod suncem: ⁸ Ima ko je sam, inokosan, nema ni sina ni brata, i opet nema kraja trudu njegovu, i oèi njegove ne mogu da se nasite bogatstva; a ne misli: za koga se muèim i oduzimam svojoj duši dobra? I to je taština i zao posao. ⁹ Bolje je dvojici nego jednomu, jer imaju dobru dobit od svoga truda. ¹⁰ Jer ako jedan padne, drugi æe podignuti druga svojega; a teško jednomu! ako padne, nema drugoga da ga podigne. ¹¹ Jošte ako dvojica spavaju zajedno, grije jedan drugoga; a jedan kako æe se zgrijati? ¹² I ako bi ko nadjaèao jednoga, dvojica æe mu odoljeti; i trostruka vrvca ne kida se lako. ¹³ Bolje je dijete ubogo a mudro nego car star a bezuman, koji se veæ ne zna pouèiti. ¹⁴ Jer jedan izlazi iz tamnice da caruje, a drugi koji se rodi da caruje osiromaši. ¹⁵ Vidjeh sve žive koji hode pod suncem gdje pristaju za djetetom drugim, koje æe stupiti na njegovo mjesto. ¹⁶ Nema kraja narodu koji bijaše pred njim, a koji poslije nastanu neæe se radovati njemu. I to je taština i muka duhu.

5

¹ Èuvaj nogu svoju kad ideš u dom Božji, i pristupi da slušaš; to je bolje nego što bezumni

daju žrtve, jer ne znaju da zlo èine. ² Nemoj nagliti ustima svojim, i srce tvoje da ne bude brzo izgovoriti što pred Bogom, jer je Bog na nebu a ti si na zemlji, zato neka bude malo rijeèi tvojih. ³ Jer san dolazi od mnogoga posla, a glas bezumnikov od mnogih rijeèi. ⁴ Kad uèiniš zavjet Bogu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer mu nijesu mili bezumnici; što god zavjetuješ, ispuni. ⁵ Bolje je da ne zavjetuješ negoli da zavjetuješ pa ne ispuniš. ⁶ Ne daj ustima svojim da na grijeh navode tijelo tvoje, i ne govori pred anđelom da je bilo nehotice. Zašto bi se gnjevio Bog na rijeèi tvoje i potro djelo ruku tvojih? ⁷ Jer kao što u mnoštvu sanova ima taštine, tako i u mnogim rijeèima; nego boj se Boga. ⁸ Ako vidiš gdje se èini nepravda siromahu i otima sud i pravda u zemlji, ne èudi se tome, jer viši pazi na visokoga, i ima još viših nad njima. ⁹ Ali je zemlja korisnija od svega; i car njivi služi. ¹⁰ Ko ljubi novce, neæe se nasititi novaca; i ko ljubi bogatstvo, neæe imati koristi od njega. I to je taština. ¹¹ Gdje je mnogo dobra, mnogo je i onijeh koji ga jedu; pa kaka je korist od toga gospodaru? osim što gleda svojim oèima. ¹² Sladak je san onome koji radi, jeo malo ili mnogo; a sitost bogatome ne da spavati. ¹³ Ima ljuto zlo koje vidjeh pod suncem: bogatstvo koje se èuva na zlo onome èije je. ¹⁴ Jer tako bogatstvo propadne zlom nezgodom, te sinu kojega je rodio ne ostane ništa u ruku. ¹⁵ Kao što je izašao iz utrobe matere svoje nag, tako opet odlazi kako je došao; i ništa ne uzima od truda svojega da ponese u ruci svojoj. ¹⁶ I to je ljuto zlo

što odlazi kako je došao; i kaka mu je korist što se trudio u vjetar, ¹⁷ I svega vijeka svojega jeo u mraku, i mnogo se brinuo i žalostio i ljutio? ¹⁸ Eto, to vidjeh da je dobro i lijepo èovjeku da jede i pije i uživa dobro od svega truda svojega kojim se trudi pod nebom za života svojega, koji mu Bog da, jer mu je to dio. ¹⁹ I kad kome Bog da bogatstvo i blago, i da mu da uživa i uzima svoj dio i da se veseli s truda svojega, to je dar Božji. ²⁰ Jer se neæe mnogo opominjati dana života svojega, jer mu Bog daje da mu je srce veselo.

6

¹ Ima zlo koje vidjeh pod suncem i èesto je meðu ljudima: ² Nekome Bog da bogatstvo i blago i slavu, te duša njegova ima sve što god želi, ali mu ne da Bog da to uživa, nego uživa drugi. To je taština i ljuto zlo. ³ Da bi ko rodio sto sinova i živio mnogo godina i dani bi se vijeka njegova veoma namnožili, a duša se njegova ne bi nasitila dobra, te ni pogreba ne bi imao, kažem da je bolje nedonošèe od njega. ⁴ Jer uzalud dođe i u tamu otide i ime mu je tamom pokriveno; ⁵ Ni sunca ne vidje, niti što pozna, a poèiva bolje nego onaj. ⁶ I da bi živio dvije tisuæe godina, a dobra ne bi uživao, ne odlaze li svi na jedno mjesto? ⁷ Sav je trud èovjeèji za usta njegova, ali se ne može nasititi duša njegova. ⁸ Jer šta ima mudri više nego bezumni? šta li siromah, koji se umije vladati meðu živima? ⁹ Bolje je vidjeti oèima negoli željeti; i to je taština i muka duhu. ¹⁰ Što je ko, davno je tijekom nazvan; i zna se da

je èovjek i da se ne može suditi s jaèim od sebe. ¹¹ Kad dakle ima mnogo stvari koje umnožavaju taštinu, kaka je korist èovjeku? ¹² Jer ko zna što je dobro èovjeku u životu, za malo dana taštega života njegova, koji mu prolaze kao sjen? ili ko æe kazati èovjeku šta æe biti poslije njega pod suncem?

7

¹ Bolje je ime nego dobro ulje, i dan smrtni nego dan u koji se ko rodi. ² Bolje je iæi u kuæu gdje je žalost nego iæi u kuæu gdje je gozba, jer je ondje kraj svakoga èovjeka, i ko je živ, slaže u srce svoje. ³ Bolja je žalost nego smijeh, jer kad je lice neveselo, srce postaje bolje. ⁴ Srce je mudrijeh ljudi u kuæi gdje je žalost, a srce bezumnijeh u kuæi gdje je veselje. ⁵ Bolje je slušati karanje mudroga nego da ko sluša pjesmu bezumnijeh. ⁶ Jer kao što prašti trnje pod loncem, taki je smijeh bezumnikov; i to je taština. ⁷ Nasilje obezumljuje mudroga, i poklon izopaèuje srce. ⁸ Bolji je kraj stvari nego poèetak joj; bolji je ko je strpljiva duha negoli ko je ponosita duha. ⁹ Ne budi nagao u duhu svom na gnjev, jer gnjev poèiva u njedrima bezumnijeh. ¹⁰ Ne govori: šta je to, te su pređašnji dani bili bolji od ovijeh? jer ne bi bilo mudro da za to pitaš. ¹¹ Dobra je mudrost s imanjem, i korisna je onima koji vide sunce. ¹² Jer je mudrost zaklon, i novci su zaklon; ali je pretežnije znanje mudrosti tijekom što daje život onome ko je ima. ¹³ Pogledaj djelo Božije; jer ko može ispraviti što on iskrivi? ¹⁴ U dobro vrijeme uživaj dobro, a u zlo vrijeme

gledaj, jer je Bog stvorio jedno prema drugom zato da èovjek ne zna šta æe biti. ¹⁵ Svašta vidjeh za vremena taštine svoje: pravednika koji propada u pravdi svojoj, i bezbožnika koji dugo živi u svojoj zloæi. ¹⁶ Ne budi suviše pravedan ni suviše mudar; zašto bi sebe upropastio? ¹⁷ Ne budi suviše bezbožan ni lud; zašto bi umro prije vremena? ¹⁸ Dobro je da držiš jedno a drugo da ne puštaš iz ruke; jer ko se boji Boga izbaviæe se od svega. ¹⁹ Mudrost krijepi èovjeka više nego deset knezova koji su u gradu. ²⁰ Doista nema èovjeka pravedna na zemlji koji tvori dobro i ne grijæi. ²¹ Ne uzimaj na um svašta što se govori, ako bi i slugu svojega èuo gdje te psuje; ²² Jer srce tvoje zna da si i ti više puta psovao druge. ²³ Sve to ogledah mudrošæu i rekoh: biæu mudar; ali mudrost bješe daleko od mene. ²⁴ Što je tako daleko i vrlo duboko, ko æe naæi? ²⁵ Okretoh se srcem svojim da poznam i izvidim i iznaðem mudrost i razum, i da poznam bezbožnost ludosti i ludost bezumlja. ²⁶ I naðoh da je græa od smrti žena kojoj je srce mreža i pruglo, kojoj su ruke okovi; ko je mio Bogu, saèuvaæe se od nje, a grješnika æe uhvatiti ona. ²⁷ Gle, to naðoh, veli propovjednik, jedno prema drugom, tražeæi da razumijem. ²⁸ Još traži duša moja, ali ne naðoh. Èovjeka jednoga u tisuæi naðoh, ali žene meðu svjema ne naðoh. ²⁹ Samo, gle, ovo naðoh: da je Bog stvorio èovjeka dobra; a oni traže svakojake pomisli.

8

¹ Ko je kao mudri? i ko zna šta znaèe stvari? Mudrost prosvjetljuje èovjeku lice, a tvrdoæa lica njegova mijenja se. ² Ja ti kaæem: izvršuj zapovijest carevu, i to zakletve Boæije radi. ³ Ne budi brz da otideš ispred njega; ne stoj u zloj stvari, jer æe uèiniti što god hoæe. ⁴ Jer gdje je god rijeè careva ondje je vlast, i ko æe mu reæi: šta radiš? ⁵ Ko izvršuje zapovijest, neæe znati za zlo, jer srce mudroga zna vrijeme i naèin. ⁶ Jer svaèemu ima vrijeme i naèin; ali mnoga zla snalaze èovjeka, ⁷ Što ne zna šta æe biti; jer kad æe što biti, ko æe mu kazati? ⁸ Èovjek nije vlastan nad duhom da bi ustavio duh, niti ima vlasti nad danom smrtnijem, niti ima obrane u toj borbi; ni bezboænost ne izbavlja onoga u koga je. ⁹ Sve ovo vidjeh, i upravih srce svoje na sve što se radi pod suncem. Katkad vlada èovjek nad èovjekom na zlo njegovo. ¹⁰ I tada vidjeh bezboænike pogrebene, gdje se vratiše; a koji dobro èinjahu otidoše sa svetoga mjesta i biše zaboravljeni u gradu. I to je taština. ¹¹ Što nema odmah osude za zlo djelo, zato srce sinova ljudskih kipi u njima da èine zlo. ¹² Neka grješnik sto puta èini zlo i odgaða mu se, ja ipak znam da æe biti dobro onima koji se boje Boga, koji se boje lica njegova. ¹³ A bezboæniku neæe biti dobro, niti æe mu se produljiti dani, nego æe biti kao sjen onome koji se ne boji lica Boæijega. ¹⁴ Taština je koja biva na zemlji što ima pravednika kojima biva po djelima bezboænièkim, a ima bezboænika kojima

biva po djelima pravednièkim. Rekoh: i to je taština. ¹⁵ Zato ja hvalih veselje, jer nema ništa bolje èovjeku pod suncem nego da jede i pije i da se veseli; i to mu je od truda njegova za života njegova, koji mu Bog da pod suncem. ¹⁶ Kad upravih srce svoje da poznam mudrost i vidim šta se radi na zemlji, te ni danju ni noæu ne dolazi èovjeku san na oèi, ¹⁷ Vidjeh na svijem djelima Božijim da èovjek ne može dokuèiti ono što se radi pod suncem, oko èega se trudi èovjek tražeæi, ali ne nalazi, i ako i mudarac reèe da zna, ipak ne može dokuèiti.

9

¹ Doista sve ovo složih u srce svoje da bih rasvijetlio sve to, kako su pravedni i mudri i djela njihova u ruci Božijoj, a èovjek ne zna ni ljubavi ni mržnje od svega što je pred njim. ² Sve biva svjema jednako: pravedniku biva kao bezbožniku, dobromu i èistomu kao neèistomu, onome koji prinosi žrtvu kao onome koji ne prinosi, kako dobromu tako grješniku, onome koji se kune kao onome koji se boji zakletve. ³ A to je najgore od svega što biva pod suncem što svjema jednako biva, te je i srce ljudsko puno zla, i ludost im je u srcu dok su živi, a potom umiru. ⁴ Jer ko æe biti izabran? U živijeh svijeh ima nadanja; i psu živu bolje je nego mrtvu lavu. ⁵ Jer živi znaju da æe umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio. ⁶ I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je, i više nemaju dijela nigda ni u èemu što biva pod suncem. ⁷ Hajde,

jedi hljeb svoj s radošæu, i vesela srca pij vino svoje, jer su mila Bogu djela tvoja. ⁸ Svagda neka su ti haljine bijele, i ulja na glavi tvojoj da se ne premièe. ⁹ Uživaj život sa ženom koju ljubiš svega vijeka svojega tašteta, koji ti je dat pod suncem za sve vrijeme taštine tvoje, jer ti je to dio u životu i od truda tvogega kojim se trudiš pod suncem. ¹⁰ Sve što ti dođe na ruku da èiniš, èini po moguænosti svojoj, jer nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu u koji ideš. ¹¹ Opet vidjeh pod suncem da nije do brzijeh trka, ni rat do hrabrijih, ni hljeb do mudrijeh, ni bogatstvo do razumnijeh, ni dobra volja do vještijeh, nego da sve stoji do vremena i zgone. ¹² Jer èovjek ne zna vremena svojega, nego kao što se ribe hvataju mrežom nesreænom i kao što se ptice hvataju pruglom, tako se hvataju sinovi èovjeèiji u zao èas, kad navali na njih iznenada. ¹³ Vidjeh i ovu mudrost pod suncem, koja mi se uèini velika: ¹⁴ Bijaše malen grad i u njemu malo ljudi; i dođe na nj velik car, i opkolí ga i naèini oko njega velike opkope. ¹⁵ A nađe se u njemu siromah èovjek mudar, koji izbavi grad mudrošæu svojom, a niko se ne sjeæaše toga siromaha èovjeka. ¹⁶ Tada ja rekoh: bolja je mudrost nego snaga, ako se i ne maraše za mudrost onoga siromaha i rijeèi se njegove ne slušahu. ¹⁷ Rijeèi mudrijeh ljudi valja s mirom slušati više nego viku onoga koji zapovijeda meðu ludima. ¹⁸ Bolja je mudrost nego oružje ubojito; ali jedan grješnik kvvari mnogo dobra.

10

¹ Od mrtvijen muha usmrđi se i pokvari ulje apotekarsko, tako od malo ludosti cijena mudrosti i slavi. ² Srce je mudromu s desne strane, a ludomu je s lijeve strane. ³ Bezumnik i kad ide putem, bez razuma je i kazuje svjema da je bezuman. ⁴ Ako se podigne na te gnjev onoga koji vlada, ne ostavljaj mjesta svojega, jer blagost uklanja velike grijeha. ⁵ Ima zlo koje vidjeh pod suncem, kao pogrješka koja dolazi od vladaoca: ⁶ Ludost se posaðuje na najviše mjesto, i bogati sjede na niskom mjestu. ⁷ Vidjeh sluge na konjma, a knezovi idu pješice kao sluge. ⁸ Ko jamu kopa, u nju æe pasti, i ko razvaljuje ogradu, uješæe ga zmija. ⁹ Ko odmiæe kamenje, udaraæe se o njih; ko cijepa drva, nije miran od njih. ¹⁰ Kad se zatupi gvoždæ i oštrice mu se ne naoštri, tada treba više snage; ali mudrost moæe bolje opraviti. ¹¹ Ako ujede zmija prije bjanja, ništa neæe pomoæi bajaæ. ¹² Rijeèi iz usta mudroga ljupke su, a bezumnoga proædiru usne njegove. ¹³ Poèetak je rijeèima usta njegovijen ludost, a svršetak govoru njegovu zlo bezumlje. ¹⁴ Jer ludi mnogo govori, a æovjek ne zna što æe biti; i ko æe mu kazati što æe poslije njega biti? ¹⁵ Lude mori trud njihov, jer ne znaju ni u grad otiaæi. ¹⁶ Teško tebi, zemljo, kad ti je car dijete i knezovi tvoji rano jedu! ¹⁷ Blago tebi, zemljo, kad ti je car plemenit i knezovi tvoji jedu na vrijeme da se potkrijepe a ne da se opiju. ¹⁸ S lijenosti ugiblje se krov i s nemarnijen ruku prokapljuje kuæa. ¹⁹ Radi veselja gotove se gozbe, i vino

veseli žive, a novci vrše sve. ²⁰ Ni u misli svojoj ne psuj cara, ni u klijeti, u kojoj spavaš, ne psuj bogatoga, jer ptica nebeska odnijeæe glas i što krila ima dokazaæe rijeè.

11

¹ Baci hljeb svoj povrh vode; jer æeš ga naæi poslije mnogo vremena. ² Razdijeli sedmorici i osmorici; jer ne znaš kako æe zlo biti na zemlji. ³ Kad se napune oblaci, prosipaju dažd na zemlju, i ako padne drvo na jug ili na sjever, gdje padne drvo ondje æe ostati. ⁴ Ko pazi na vjetar, neæe sijati, i ko gleda na oblake, neæe žeti. ⁵ Kako ne znaš koji je put vjetru ni kako postaju kosti u utrobi trudne žene, tako ne znaš djela Božijega i kako tvori sve. ⁶ Izjutra sij sjeme svoje i uveèe nemoj da ti poèivaju ruke, jer ne znaš šta æe biti bolje, ovo ili ono, ili æe oboje biti jednako dobro. ⁷ Slatka je svjetlost, i dobro je oèima gledati sunce; ⁸ Ali da èovjek živi mnogo godina i svagda se veseli, pa se opomene dana tamnijeh kako æe ih biti mnogo, sve što je bilo biæe taština. ⁹ Raduj se, mladiae, za mladosti svoje, i neka se veseli srce tvoje dok si mlad, i hodi kuda te srce tvoje vodi i kuda oèi tvoje gledaju; ali znaj da æe te za sve to Bog izvesti na sud. ¹⁰ Ukloni dakle žalost od srca svojega, i odrini zlo od tijela svojega, jer je djetinjstvo i mladost taština.

12

¹ Ali opominji se tvorca svojega u mladosti svojoj prije nego dođu dani zli i prispiju godine,

za koje æeš reæi: nijesu mi mile; ² Prije nego pomrkne sunce i vidjelo i mjesec i zvijezde, i opet doðu oblaci iza dažda, ³ Kad æe drktati stražari kuæeni i pognuti se junaci, i stati mlinarice, što ih je malo, i potamnjeti koji gledaju kroz prozore, ⁴ I kad æe se zatvoriti vrata s ulice, i oslabiti zveka od mljevenja, i kad æe se ustajati na ptièji glas i prestati sve pjevaèice, ⁵ I visokoga mjesta kad æe se bojati i strašiti se na putu, kad æe badem ucvtjeti i skakavac otežati i želja proæi, jer èovjek ide u kuæu svoju vjeènu, i pokajnice æe hoditi po ulicama; ⁶ Prije nego se prekine uže srebrno, èaša se zlatna razbije i raspe se vijedro na izvoru i slomi se toèak na studentu, ⁷ I vrati se prah u zemlju, kako je bio, a duh se vrati k Bogu, koji ga je dao. ⁸ Taština nad taštinama, veli propovjednik, sve je taština. ⁹ A ne samo mudar bijaše propovjednik, nego još i narod uèaše mudrosti, i motreæi i istražujuæi složi mnogo prièa. ¹⁰ Staraše se propovjednik da nađe ugodne rijeèi, i napisa što je pravo, rijeèi istine. ¹¹ Rijeèi su mudrijeh ljudi kao žalci i kao klini udareni; rijeèi onijeh koji ih složiše dao je jedan pastir. ¹² I tako, sine moj, èuvaj se onoga što je preko ovoga, jer nema kraja sastavljanju mnogih knjiga, i mnogo èitanje umor je tijelu. ¹³ Glavno je svemu što si èuo: Boga se boj, i zapovijesti njegove drži, jer to je sve èovjeku. ¹⁴ Jer æe svako djelo Bog iznijeti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27